

Roman Smutný

**MAREK
HAMŠÍK**

FOTBALOVÁ SUPERSTAR

Marek Hamšík: fotbalová superstar

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Roman Smutný
Marek Hamšík: fotbalová superstar – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Roman Smutný
MAREK HAMŠÍK: FOTBALOVÁ SUPERSTAR

ROMAN SMUTNÝ

M A R E K
HAMŠÍK

FOTBALOVÁ SUPERSTAR

KAPITOLA 1

PŘÍBĚH, KTERÝ VÁM CHCI VYPRAVOVAT, se skutečně stal, i když by se na první pohled mohlo zdát, že si jej někdo vymyslel do knihy plné fotbalových pohádek. Udál se na počátku léta roku 2010, přesně 24. června, a to v daleké Jihoafrické republice, která se nabídla, že se stane domovem pro v pořadí už devatenácté mistrovství světa ve fotbale. Na stadionu Ellis Park v největším městě Jihoafrické republiky Johannesburgu vidělo velký příběh na vlastní oči 53 412 fanoušků a díky televizním kamerám i fotbaloví nadšenci po celém světě.

Co že se to toho letního podvečera přihodilo? Základní skupina F měla na programu poslední

zápasy a čekalo se na rozuzlení hádanky, kdo že to nakonec postoupí do vytouženého osmifinále. Po střechu zaplněný Ellis Park se stal dějištěm souboje Slovenské republiky s Itálií, jejíž národní tým netřeba představovat, vždyť italští borci předchozí mistrovství světa v roce 2006 vyhráli! A kdo se jim to nyní postavil do cesty? Slovensko. Země, která coby samostatný stát vznikla teprve nedávno, s úderem prvních novoročních zvonů roku 1993, a která si právě v těchto dnech vychutnávala svou historicky první účast na světovém šampionátu. Tuto zemi, malou svou rozlohou, ale velkou svou historií a tisíci zajímavých příběhů, jakož i spoustou skvělých lidí, dovedl jako kapitán na tento šampionát mladý, teprve dvaadvacetiletý chlapec. Nenechte se ale mýlit jeho mládím, protože již svými činy dokázal, že je hotovým chlapem, na jehož kouzelné nohy, válečnické srdce a bystrý mozek může jeho pět a půl milionu krajanů směle spoléhat.

Rodiče vyprávějí svým dětem pohádky a často si pro ně vymýšlí své vlastní příběhy. Spisovatelé z povolání někdy dokážou napsat pohádky lepší a napínavější. Právě proto, že jsou to profesioná-

lové. Jenže ani oni nedokážou stvořit takové, které berou dech, vyvolají na povrchu těla čtenářů husí kůži a do očí jim vnutí slzy. A kdo tedy takové příběhy píše? Není to ani kouzelník, ani bůh pohádek. Je to sám život, který nás každý den obdarovává novými a novými příběhy, které by si naše představitost ani vymyslet nedokázala.

Co se vlastně stalo? Marek Hamšík, nejmladší kapitán slovenské reprezentace, muž nepřehlédnutelný svými vlasy vyčesanými nahoru a zajímavý svou osobností a také svým – znovu jsme u toho – životním příběhem, totiž dovedl svou vlast poprvé na turnaj, o kterém se mnoha jiným zemím může jen zdát. Když stál v tunelu coby náčelník v čele své odhodlané družiny a když poté vstoupil na hřiště, na němž už neplatí žádné kdyby a kde se pravda vždy bez milosti ukáže, muselo se mu v hlavě honit leccos. Jasno bylo v každém případě v jedné věci: Marek Hamšík povede za několik okamžiků svou partu do bitvy proti Itálii. Té Itálii, do které přišel v roce 2004 jako sedmnáctiletý mladíček z malé země uprostřed Evropy za fotbalovým chlebem a také za kusem štěstí. Když si podával ruce se svými protivníky, bylo

mu jasné, co jeho mužstvo čeká. Slovenský tým se nenacházel v dobrém rozpoložení. Po úvodní remíze s Novým Zélandem přišla těžká rána do nováčkovského nadšení v podobě porážky 0:2 s Paraguayí. V takové situaci stát na prahu mače proti Cannavarovi, Gattusovi či De Rossimu, to je tedy výzva jako blázen! V moři téměř šedesáti tisíc natěšených hlav byste stěží v tu chvíli hledali nějakou, která by pochybovala o tom, že karty jsou rozdány jasně. Úřadující mistr světa proti nováčkovi ze Slovenska. Jak by to asi mohlo dopadnout. Jenže předbíhat se v životě ani ve fotbale nemá, tak na to pojďme pěkně od začátku.

Během úvodní čtvrt hodiny klíčového zápasu se zdálo, že se hráči italské „squadry azzurry“ na hřišti pouze zlehka dostávají do provozní teploty, aby následně svého soupeře nemilosrdně rozdrtili. Rozhodně nepůsobili dojmem mužstva, které si jde od první minuty za vítězstvím. A tak se stalo, že první velkou šanci měl slovenský kapitán Marek Hamšík. V 15. minutě vyslal z velkého vápna brankáři Marchettimu důrazný vzkaz: „Pozor na nás!“ O deset minut později zaváhala italská obrana podruhé a tentokrát to pro ni mělo osudové

následky. Záložník pražské Sparty Juraj Kucka si proklestil cestu mezi nedůraznými italskými obránci, přihrál Róbertu Vittekovi a nejlepší střelec slovenského týmu uklidil míč do branky a přikoval téměř šedesát tisíc diváků hlouběji do sedaček. 1:0. To nikdo nečekal. Nyní naopak všichni čekali na probuzení spícího italského mančafu nabouchaného obávanými jmény. Jenže opak byl pravdou. Trenér Itálie Marcello Lippi nechápal, co se děje, o čemž svědčí i jeho netradiční střídání dvou svěřenců o poločasové přestávce. Po ní vyběhl na trávník přece jen živější tým a bylo vidět, že hráči z Apeninského poloostrova nechtějí dopustit blamáž. V 60. minutě měl na kopačce vyrovnání střídající Quagliarella, jenže hrůzu nahánějící stoper FC Liverpool Martin Škrtel vykopnul míč z brankové čáry. Když do konce utkání zbývalo 17 minut, poslal režisér hry Marek Hamšík přízemní centr na svého kolegu Vitteka a ten svým druhým gólem dal naději, že dnešní představení bude kandidovat na cenu Trhák roku. Klubala se senzace, ale ještě nebyl konec. V 81. minutě snížil na rozdíl jedné branky Antonio Di Natale, ovšem v 89. minutě přišlo něco, co si odvážně a sebevě-

domě hrající slovenský tým zasloužil, ačkoli na zásluhy se ve fotbale nehraje. Záložník Trnavy Kamil Kopúnek, jenž byl v tu chvíli na hřišti minutu a půl, navýšil svou střelou skóre na 3:1 a navždy se tak zapsal do historie slovenského fotbalu. I díky Kopúnkově gólu totiž branka aktivního Quagliarelly z nastavení nemohla nic změnit na tom, že srdnatě bojující tým díky neuvěřitelné výhře nad mistry světa postupuje do osmifinále mistrovství světa! Celou slovenskou zemí otrásla mocná erupce radosti, a pokud na špičkách nejvyšších tatranských hor ještě i v červnu zůstával zbytek sněhu, musel po této šlupce spadnout dolů. Na hřišti Ellis Parku, kterým se nyní neslo ohlušující „Slovenskóó, Slovenskóó!“ a „Kto neskáče, nie je Slovák, hop hop hop!“, se vytvořil kruh objímajících se hráčů a dojatého trenéra Vladimíra Weisse. Ten po utkání uvedl, že toto vítězství je pro něj hned po narození syna druhým nejkrásnějším zážitkem v životě, a dodal: „Je to obrovsky důležitá věc pro budoucnost celého Slovenska. Jsme malá země a tohle jsme moc potřebovali.“ Klíčový muž na hřišti, kapitán své země a současně pan fotbalista tehdy již tři měsíce se pyšníci titulem nejmladší-

ho kapitána v historii SSC Neapol přiznal, že jeho mužstvo prošlo během pár dnů dokonalou proměnou. „Proti Paraguayi nehrál dobře nikdo. Proti Itálii jsme se všichni nějak uvolnili, vyburcovali a podali maximální výkon,“ shrnul podle svého zvyku stručně a výstižně Marek, ve svém klubu přezdíváný Marechiaro. Já bych vám chtěl nyní, nikoli stručně, ale pěkně popořádku a podrobně, vyprávět příběh o tom, jak se z fotbalového kamínku z Banské Bystrice díky své dřině, obětavým a moudrým rodičům a šikovným trenérům stal diamant, který je dnes součástí nejzářnější světové fotbalové galaxie a jenž se stal hotovým pokladem pro svou zemi i pro SSC Neapol. Tento klub bude už navždy spojen nejen s legendárním Diegem Maradonou, ale také se svým nejmladším kapitánem a dlouhé roky věrně sloužícím režisérem hry Markem Hamšíkem.

KAPITOLA 2

TAKŘKA UPROSTŘED SLOVENSKA v medvědíh objeti mocného Slovenského rudohoří, rozlohou největšího pohoří této středoevropské země, leží město Banská Bystrica. Přízvisko „banská“ získala díky těžbě cenných nerostných surovin, na kterých matka Země pod tímto městem nešetřila. Když se místní lidé ve 13. století dozvěděli, že v hlubinách pod jejich chaloupkami se nachází kupy železa, nekonečné množství nůši stříbra, ba i dokonce fůry zlata, tak neváhali, dali hlavy dohromady a zašli za tím nejchytřejším z nich, aby jménem všech napsal lejstro samotnému uher-skému králi Bélovi IV. Právě v jeho moci bylo,

zda blahosklonně povolí svým poddaným těžbu těchto přírodních pokladů, a tím umožní i rozvoj města. K velké radosti všech místních král tuto prosbu vyslyšel a těžbu povolil. Stalo se tak v roce 1255. Tímto okamžikem skončilo období chudoby a vystřídala ho éra hojnosti, rozkvětu a radosti. Do města totiž začala proudit procesí šikovných hutníků, řemeslníků, zlatníků i kovářů, zkrátka práce bylo všude a pro každého dost. Potomci těchto šikulů, obyvatelé hrdého banského města, museli na konci 16. století projít těžkou zkouškou osudu. To, co jejich předci vybu-
dovali, museli pro sebe, své děti a vnuky bránit před nájezdy dobovačných Turků. Díky kamenné pevnosti, kterou již dříve obkroužili své město, se jim to povedlo. A protože již víme, že v Banské Bystrici se vždy rodili šikovní a stateční lidé, nepřekvapí nás, že se právě toto město v předposledním roce druhé světové války stalo centrem Slovenského národního povstání, jednoho z nej-
obdivuhodnějších momentů historie slovenského národa. Slováci se tehdy spolu s dalšími národy se zbraněmi v rukou srdnatě postavili jednomu z největších darebáků světa, muži bez srdce Adol-

fu Hitlerovi a jeho Německu, které si přivlastnil, aby prý v jeho zájmu dobyl celý svět.

V městě obdarovaném krásnou přírodou a místy těžce zkoušeným osudem žil muž jménem Ivan Hamšík. Nebyl králem, neboť se narodil do doby, kdy jeho země už nebyla královstvím, nýbrž republikou, nicméně přesto měl tři syny. Richarda, Dušana a Ivana. Tátu Ivana od mládí zajímalo vše, co se týkalo fotbalu. Trénoval malé kluky, a když bylo třeba, usedl do kanceláře a zařizoval vše potřebné, aby fotbalový klub fungoval tak, jak má. Všichni tři kluci tak byli předurčení k tomu, aby hráli fotbal. Když se táta Ivan stal v Dukle Banská Bystrica prvním trenérem přípravek a mladších žáků, zakotvil v tomto klubu i Richard, který za něj v dorostu odkopal několik slibných sezon. Fotbal ale nebylo to jediné, čemu se Richard věnoval. V létě, stejně jako tisíce jiných dětí v té době, jezdíval na pionýrský tábor, kde se děti formou her učily spoustu užitečných věcí, z nichž některé se jim hodily dokonce i později v dospělosti. Richardovi se v jeho čtrnácti letech právě na pionýrském táboře stala jednoho horkého léta ta osudová věc, že potkal

slečnu Renátu, která se mu velmi líbila. Dokonce se do ní i zamiloval, ale snad by ho v tu chvíli ani nenapadlo, že si ji jednoho dne vezme za ženu. Mladičkový zamilovaný pár si rozuměl i díky tomu, že oba věnovali svůj volný čas sportu. Z Richarda rostl nadějný fotbalista, šikovný technik s přesnou a neomylnou přihrávkou. Když nahrál balon, tak jej od něj spoluhráč mohl přebírat klidně poslepu, protože věděl, že mu od Richarda přistané míč přímo na noze. Z Renáty se zase klubala slibná házenkářka, kterou si dokonce v dorosteneckém věku vybrali trenéři do reprezentačního výběru Československa.

Čas v případě těchto šťastných mladých lidí letěl jako splašený. Zrovna v době, kdy se slečna Renáta pomalu začínala učit k maturitní zkoušce, jí jednoho krásného dne sdělil lékař, že kromě zkoušky z dospělosti si za pár měsíců s Richardem nadělí i radost největší, své první dítě. Zpráva to samozřejmě radostná byla, ale v situaci, kdy máte před sebou první velký test v životě, a navíc váš partner bude co nevidět odveden na vojnu (Richard za pár měsíců musel odmaširovat do Liptovského Mikuláše), to není žádná sranda.

I z důvodu povinné služby v armádě mladý zamilovaný pár dítě tak brzy neplánoval, proto pro ně byla tato radostná událost zároveň skutečnou výzvou. Nutno dodat, že zejména mladá paní Renáta, dočasně osamělá kvůli manželově odchodu na vojnu, se k ní postavila čelem a s kuráží. Přesto jí neviditelní strůjci našich každodenních příběhů předkládali další a další zapeklité situace, jako by chtěli vyzkoušet odolnost nejen této mladé dámy, ale nyní už i jejího syna, kterého nosila pod svým srdcem. I s ním, i když v té době ještě nevěděla, že její prvorozené dítě bude kluk, předstoupila Renáta v sedmém měsíci těhotenství před maturitní komisi. Vzhledem k tomu, že si po základní škole vybrala střední odborné učiliště při Závodech výpočetní techniky, musela si maturitní vysvědčení vysloužit tím, že dokáže úspěšně sestrojít plošný obvod. Renátu polilo horko, protože zrovna hrátky s elektřinou pro ni byly vždy tak trochu stráškem. Nic se ale nedalo dělat a Renáta se směle pustila do práce. Když měla pocit, že se svým dílem už více nesvede, rozhodla se vyzkoušet, zda její dílo opravdu funguje. Jenže právě v tom okamžiku dostala ránu jako od splašeného koně

a jejím tělem projela vlna 220 voltů. Renátě se zaměřilo před očima hrůzou způsobenou strachem o své nenarozené dítě. To však po několika málo, ale pro nastávající maminku doslova nekonečných vteřinách začalo kopat. Renátě se ulevilo tak mocně a zaplavila ji tak velká radost, které se nemohla rovnat ani úspěšně složená maturitní zkouška. Pro nenarozeného potomka čerstvých novomanželů Renáty a Richarda jako by tato událost měla být jakýmsi tajemným vzkazem shůry a současně vůbec první zátěžovou situací v jeho životním příběhu: „Milý hochu, tady na světě, kde už nikoho neomývá příjemná plodová voda a nechrání štít mateřského lůna, to není jen sranda. Občas člověk musí schytat i nějakou tu ránu. Tak ať z toho nejsi vyplašený, tady ti posíláme malou ukázkou.“

KAPITOLA 3

V TÉ DOBĚ SE NASTÁVAJÍCÍ DĚDEČEK IVAN vydal na služební cestu do metropole sousedního Maďarska, šarmantní i pyšné Budapešti, kterou snad aby nebyla pyšná až moc, přetíná doširoka rozlitá řeka Dunaj. Poté co Ivan Hamšík vyřídil všechny pracovní povinnosti, zamířil do obchodního domu, který vábil kolemjdoucí nejen barevnými světýlky zářícími jako lentilky, ale i velkým výběrem všeho, na co si člověk vzpomene. V jeho vlastní zemi totiž tehdy takových domů plných hojnosti moc nebylo, a tak si připadal trochu jako Ivan v říši divů. Když tak proplouval tím mořem užitečných i méně užitečných věcí, praštily ho do očí na háč-

ku visící malinké kožené kopačky. Tedy nepraštily ho doslova, to se jen tak říká, když člověka něco zaujme tak jako Ivana Hamšíka tato symbolická zmenšenina jeho celoživotní vášně. Jako v okouzlení se k nim přibližoval a v tu chvíli mu blesklo hlavou, že je koupí a pověsí nad postýlku svého prvního vnuka, který se na ně bude usmívat a svými prstíčky ještě mnohem menšími než tyto kopačky se bude snažit na ně dosáhnout, a jen bůh ví, jaké další důsledky to bude všechno mít... Ivanovo srdce vyslovilo přání, které mozek předělal do podoby myšlenky. Tu pak duše jako pošťák vyslala do všemocného vesmíru, jehož nejsilnější silou je údajně právě myšlenka. A ještě něco. Na těch kopačkách bylo číslo 27. Tohle číslo si zapamatujte. Brzy se nám bude hodit.

Zdá se, jako by magické číslo sedm, které podle odborníků na numera symbolizuje moudrost, zkušenost a záhadnost, podivuhodným způsobem vstupovalo do života mladé rodiny Hamšíků. Považte sami. Dne 7. března 1987 si Renáta s Richardem slíbili lásku a věrnost až do konce svých životů a vzájemně si navlékli snubní prstýnky. V sedmém měsíci požehnaného stavu paní

Hamšíková za doprovodu svého nenarozeného syna odmaturovala. A když školáci mrzutě koukali na kalendář a litovali, že téměř polovina tolik vytoužených prázdnin je v tahu, v bansko-bystrické porodnici přivedla paní Renáta na pozemský svět své první dítě, které dostalo jméno Marek. Nenarodila se tedy holčička, pro niž měli rodiče připravené jméno Alice, nýbrž chlapec, touha většiny chlapů, pro kterého mladí rodiče vybírali jméno ve vlastní rodině. A tak se dostali k dědečkovi pyšného novopečeného táty Richarda, jenž nosil jméno Marko. Marek Hamšík se narodil 27. 7. 1987. To je sedmiček, vidíte? Hned tři. Přesně tolik, kolik bylo členů nové Hamšíkovic rodiny. Jenže tato matematika v prvních měsících Markova života neplatila úplně doslova. Čerstvá maminka byla na péči o svého synka sama a mohla jen doufat, že čas zbývající do návratu jejího muže z vojny uteče co nejrychleji. Copak o to, 80 kilometrů mezi Liptovským Mikulášem, místem Richardovy vojenské služby, a Banskou Bystricí není až tak hroznou vzdáleností. Hrozné ale byly vojenské řády, které mladému vojáčkovi otevřely bránu kasáren na krátkou cestu domů jen v oprav-

du výjimečných případech. Narození dítěte našťestí takový důvod představovalo, a tak se mladá rodinka ihned po Markově narození mohla aspoň na chvíli – vůbec poprvé – sejít. Ovšem opravdu jen na chvíli, a tak se veškerý rodinný život rodiny Hamšíků musel v následujících měsících, v tom opojně krásném čase, kdy se rodiče radují z každého, i malinkatého pokroku jejich dítěte, smrsknout a vměstnat do dopisů, které si voják ve službách vlasti Richard a mladá maminka ve službách dítěte Renáta neúnavně vyměňovali s takovou rychlostí, až se poštovní holubi ve výslužbě radovali, že už je v doručování dopisů vystřídala auta, protože jinak by se mezi těmito dvěma městy nalétali, až by se jim z peří kouřilo.

Malý Mareček si mezitím hověl v pohodlné postýlce, nad níž se tu a tam objevil usměvavý obličej toho či onoho člena rodiny, který se na malého prcka přišel podívat. Kromě maminčiny každodenní lásky a péče byla ještě jedna věc stálá a neměnná: černé houpačící se kopačky s číslem 27 – ano, nyní už víme, že s datem Markova narození – od dědy Ivana, které měl Mareček stále na očích. V dávných dobách, kdy ještě ani fotbal ne-